
Veronika Kořínková: Vždycky jsem měla tendenci propojovat různé obory

Absolventka Fakulty humanitních studií UK a zároveň Hospodářské fakulty TUL (*fakulta se v roce 2009 přejmenovala na Ekonomickou - pozn. red.*) Veronika Kořínková se ve svém životě vydala cestou propojující zdánlivě nesouvisející obory. Živí se jako obchodně technický zástupce v plastikářském průmyslu, humanitní vzdělanost se však snaží i nadále využívat jak v osobním, tak pracovním životě. Její dosavadní cestu v roce 2018 přerušila hospitalizace jejího manžela s akutní leukémií. Tíživá životní situace ji donutila se zamyslet nad tím, jak by mohla své dva syny sama, jako matka, dovést k potřebným humanistickým hodnotám. Jak porozumět světu očima svých synů. Tyto myšlenky se staly impulzem k napsání knihy rozhovorů Jak vychovat chlapce: Portréty inspirativních mužů. Veroniky Kořínkové jsme se zeptali na její vzpomínky na profesora Sokola, který je jedním z respondentů v její knize. Zavzpomínala také na roky studií strávené na FHS, které jí k sepsání knihy také pomohly.



Veronika Kořínková, foto: Ondřej Trojan

Jak byste popsala svou knihu?

Kniha je souborem rozhovorů s muži, kteří jsou mi blízcí po lidské stránce. Když jsme měli to štěstí a manžel se uzdravil a vrátil se zpět k rodině, zrodil se ve mně nápad vytvořit jakýsi projekt. Chtěla jsem oslovit ty, ke kterým mám názorově blízko, aby mi pomohli zodpovědět otázky, které jsem si pokládala během těžkého životního období.

Jak tedy kniha vznikla?

Bavila jsem se s jednotlivými muži, jak konkrétně je formovala jejich rodina. Zajímalo mě nejen to, jak je vychovávali rodiče, ale také širší okolí – prarodiče, strýcové a tety – a jaký vliv mělo na jejich životy vše, čím si v dětství a dospívání prošli. Můj manžel, který je fotograf, se do projektu také zapojil. Zatímco já jsem vedla rozhovory, poznávala příběhy a portrétovala dané osobnosti skrze slova, on je zachytil prostřednictvím fotografie. Společně jsme tak vytvořili knihu, jejíž autorský výtěžek jsme se rozhodli věnovat na podporu Ústavu hematologie a krevní transfuze v Praze, kde se manžel léčil. Touto cestou můžeme alespoň trochu vrátit tu pomoc a péči, kterou nám v těžkých chvílích všichni z této nemocnice poskytli.

Měla jste nějaké vlastní mužské vzory během dospívání nebo studií?

Spíš ne. Vlastně nikdy jsem neměla konkrétní vzory, ať už mužské nebo ženské, ani jsem to tak v dětství nevnímala. Postupem času samozřejmě sleduji určité osobnosti, ale neznamená to, že by pro mě byly vždy stoprocentním vzorem. Asi jako každý spíše cítím, že k někomu názorově a hodnotově tíhnu více a něčí postoje jsou mi blízké nebo je mám velmi podobné. V jistém smyslu mě pak inspirují a obdivuji, čím si prošli a jak se s některými zlomovými životními chvílemi vyrovnali. Často přemýšlím, zda bych se dokázala zachovat stejně, kdybych se ocitla v jejich situaci.

Podle jakých kritérií jste si vybírala muže do své knihy?

Čistě pocitově. Zrovna pan profesor Sokol byl neuvěřitelně inspirativní člověk. Zнала jsem ho ještě ze studií, proto pro mě byl od začátku jasnou volbou. Každý ze zpovídaných je jiný, přesto tu lze sledovat určitý hodnotový rámec, který se u všech prolíná.

Jak vzpomínáte na profesora Sokola z dob svých studií na FHS?

Pamatuji si na úplně první hodinu, která byla součástí letní školy, takže semestr ještě ani oficiálně nezačal. Celý den jsme tehdy strávili s ním a se Zdeňkem Pincem, kteří si s námi povídali. Už tehdy na mě pan profesor Sokol působil velmi charismaticky. I když se přiznám, že jejich možná úplně první věta o tom, že určitě nikdo z nás neumí správně číst knihy, se mě jako celoživotního milovníka knih trochu dotkla. V průběhu studia jsem se jim musela ale nesčetněkrát v duchu omluvit. To, jak mě naučila FHS pracovat s textem, je totiž něco, co považuji za velký dar a jednu z nejlepších věcí, kterou mi do života dala. Pak si pamatuji, jak nám Jan Sokol říkal, že bychom si měli přečíst Bibli. Přestože jsem věřící, do té doby jsem ji nikdy nečetla. Ten den jsem ze školy odcházela s tím, že si jdu koupit nový ekumenický překlad, na kterém profesor spolupracoval. Právě díky němu jsem se tehdy poprvé do Bible začela. Jeho osobnost mě natolik oslovila, že mě přivedl k něčemu, co by mě do té doby ani nenapadlo udělat.

Utkvělo vám něco z rozhovoru s profesorem Sokolem?

Při práci na těchto rozhovorech jsem navázala vřelý vztah se všemi dotazovanými. Doufám a věřím, že to cítí nebo cítili podobně. Hlavně proto, že rozhovory měly osobní charakter, protože se často točily kolem vzpomínek na dětství a lásky ke členům rodiny. Bylo důležité nejprve vybudovat vzájemnou důvěru, než jsme přešli k samotným rozhovorům. Někteří z nich mě pozvali do svých domovů a naše konverzace tak probíhaly v nejpřirozenějším prostředí. U pana profesora Sokola to bylo obzvláště fascinující, protože žil se všemi generacemi své rodiny pohromadě. Jeho synové, vnuci a pravnuci bydleli s ním a jeho ženou v Praze, kromě dcery, která žije ve Francii. Atmosféra, která na mě dýchla právě u nich doma, byla neuvěřitelně klidná a příjemná. Vzpomínám také na svou první z několika návštěv u Sokolových. S panem profesorem, jeho ženou a synem jsme seděli na zahradě, popíjeli kávu a jedli buchtu, kterou jsem přivezla. Ten pocit klidu a pohody byl tak silný, že to působilo až posvátně. Byla jsem ohromena jejich soudržností a vzájemnou laskavostí, která nebyla umělá, jak to někdy bývá při návštěvách. Naopak, bylo jasné, že si všichni navzájem váží a že ta rodina je opravdu srdečná. Odcházela jsem s pocitem, který jsem nikdy předtím u nikoho nezažila.

Zmínila jste, že se jednalo o jednu z několika návštěv. Své rozhovory jste tedy dělala na několik částí a do místa bydliště jste se tak vracela?

Při přípravě otázek jsem dbala na to, aby rozhovor nebyl tolik zaměřen na aktuální témata, ale spíše na vzpomínání a vyprávění. Navíc jsem se snažila, aby respondenti neměli pocit, že je chci na odpovědích nachytat. Cílem bylo, aby se opravdu ponořili zpět do všech těch let a situací, které je nejvíce ovlivnily. U pana profesora Sokola to ale bylo specifické v tom, že předem vyjádřil potřebu odpovídat písemně. Bylo to pro něj komfortnější, vždy měl tendenci pečlivě si vybírat každé slovo. Byla jsem pozvána do jeho domácího prostředí, kde jsme spolu měli možnost probrat jeho odpovědi. Mohla jsem reagovat novými otázkami a on mohl dodat další podrobnosti.

V čem byl podle vás pan profesor Sokol inspirativní?

Jedním z nejvýraznějších rysů byl jeho klidný a vyrovnaný duch, díky kterému dokázal předávat složité filozofické myšlenky naprosto srozumitelným a lidským způsobem.

Kromě rozhovorů se v knize objevují i komentáře od lidí, kteří se zpovídanými úzce spolupracovali, prožili s nimi něco významného nebo jsou jejich blízkými přáteli. Chtěla jsem tak přidat nový pohled, aby o nich promluvil někdo, kdo je zná jinak a mohl říct něco, co by sami o sobě nemuseli zmínit. Pro většinu z nás je obtížné mluvit o sobě a reflektovat, jací jsme.

V případě profesora Sokola právě docent Pinc zmínil totéž – Jan Sokol dokázal vysvětlit složité otázky velmi jednoduše. Jedním z důvodů, proč jsem se tehdy rozhodla studovat na Fakultě humanitních studií, byla moje snaha najít rovnováhu, nebo spíše nějaké hlubší propojení své víry a racionality. Jsem racionální a vědecky smýšlející člověk, nicméně celý svůj život se snažím zjistit, proč máme jako lidé v sobě potřebu víry v něco vyššího. Dnes už náboženská víra určitě není jen o strachu z neznámého nebo o hledání berliček. Mohlo by se zdát, že pro ni s postupujícím vědeckým poznáním prostoru ubývá a že jednoho dne budeme všichni ateisté. Přesto tomu tak není a například i mezi vědci je stále velké množství věřících. Sama se v mnoha ohledech považuji za skeptika, ale přesto se nemohu zbavit pocitu, že nás něco vyššího přesahuje. Právě pan profesor Sokol dokázal vědu a víru nenásilně propojit. Jeho pohled na věci mě velmi ovlivnil a přispěl k mému vnímání komplexity těchto témat. Stejně tak je mi velmi blízké multidisciplinární myšlení ekonoma Tomáše Sedláčka, se kterým v mnohých ohledech souzním. Z toho důvodu jsem ho zařadila do své knihy také, přestože je řádově mladší, než všichni ostatní zpovídaní.

Myslíte si, že může být inspirací pro současné studenty a studentky?

Ano, i když se doba hodně změnila. Spousta lidí se mě ptá, proč se v současnosti zabývám výchovou chlapců a rozhovory vedu se staršími respondenty, kteří většinou prožili své dětství v 50. a 60. letech.

Věřím totiž, že základní hodnoty a životní přesvědčení zůstávají neměnné, i přes to, že technologie pokročily a děti vyrůstají v jiném prostředí, obklopené sociálními sítěmi. Ať už žijete před sto, dvě stě lety nebo dnes, základní hodnoty jsou stále stejné například lidskost, ohleduplnost, poctivost, pokora, pracovitost, svoboda a mnohé další. Myslím, že když se čtenář podívá na výběr mých respondentů, vytuší, které hodnoty s nimi napříč sdílím.



Veronika Kořínková při rozhovoru s Kristýnou Semeckou. Foto: Ondřej Trojan

Jaké znalosti jste získala studiem Fakultě humanitních studií a jak jste je využila při psaní knihy?

Už jenom odvahu a odhodlání pustit se do psaní takové knihy je zásluhou FHS. Předtím by mě ani nenapadlo, že bych něco takého dokázala. Fakulta mi umožnila více se věnovat oblastem jako historie, filozofie a antropologie. I přesto můj

největší zájem směřoval k náboženství, religiozitě, jejich funkci a místě v současném světě. Během studia na FHS jsem se navíc naučila lépe pracovat s textem. Pan profesor Sokol nás vždy učil, jak se správně ptát a číst, ale i vnímat, co lidé říkají. Schopnost rozklíčovát smysl jednotlivých slov je pro mě asi to nejdůležitější. Na FHS jsem se určitě naučila nahlížet svět v širších souvislostech.

Proč je podle vás právě humanitní vzdělanost důležitá?

Humanitní studia jsou klíčová, protože vás naučí propojovat různé disciplíny, což umožňuje uplatnění v široké škále oborů, včetně technických, kde lze specifické dovednosti snadno doplnit. Pokud se zaměříme pouze na technické dovednosti, mohlo by se snadno stát, že lidé postupně ztratí schopnost pracovat s hlubšími myšlenkami. Přestanou rozlišovat, co slova skutečně znamenají a co se za nimi skrývá. Mohou být snadno ovlivněni například líbivými a populistickými sliby, aniž by si to uvědomili. Humanitní vzdělanost nás učí rozeznávat mezi tím, co se nám jeví pravdivé na první pohled a tím, co je skutečné.

Na co z fakulty vzpomínáte nejraději?

FHS jsem studovala dálkově při zaměstnání a neměla jsem tak klasický studentský život. Proto se mi vybavují hlavně hromady knih. Když studujete dálkově, máte pocit, že jste trochu mimo. O to víc mě překvapilo, když mě z fakulty požádali, abych pronesla závěrečnou promoční řeč. Byla jsem nejdříve velmi překvapená, ale když jsem pak i po ukončení studia občas mluvila s některými profesory, uvědomila jsem si, že i my dálkaři jsme součástí fakultní rodiny, že i pro nás je naší alma mater. O tom jsem se přesvědčila i potom co jsem oslovila profesora Sokola ohledně mé knihy. Nejen, že si mne pamatoval, ale hned s námi do projektu šel.

Jaké poselství byste ráda čtenářům knihy předala?

Nepřipadám si hodna, abych předávala nějaké poselství, ale v knize zazněly dvě myšlenky, které mnou rezonují. První pochází z rozhovoru s Michaellem Kocábem. Málokdo ví, že byl v dětství šikanován, a to často dětmi z národnostních menšin a vyloučených rodin. Místo toho, aby zahořkl, jak to mnozí za podobných okolností udělají, rozhodl se z této negativní zkušenosti vytvořit něco pozitivního a celý život bojoval za práva menšin a to do takové míry, že byl navržen na Nobelovu cenu za mír. To je pro mě úžasný příklad, jak lze špatné zkušenosti přetavit do něčeho dobrého. Druhá myšlenka pochází z rozhovoru s Petrem Pithartem. Vyprávěl mi, jak byl v dětství často osamocený, protože jeho otec působil v zahraničí. Našel si k němu cestu až na sklonku jeho života. Měli jediný večer, kdy si otevřeně povídali o citlivých tématech. O to víc ho mrzí, že toho nestihli probrat víc, jelikož jeho otec za nedlouho zemřel. Jeho poselství v knize proto zní: „*Mluvte se svými rodiči.*“ Já bych to rozšířila: Mluvte nejen s rodiči, ale se všemi staršími lidmi. Mají nám toho spoustu, co říct. Nečekejme, až bude pozdě.

Kristýna Semecká